Anul V No. 15 | Patru pagini: 3 lei exemplarul | CENZURAT | 25 Dec. 1937

IDEEA NAȚIONALĂ

Abonamente:
Abonamentul pe un an 120 lei
Pe jumătate de an 60 „
Instituții și sprijinitori 500 „

„Celor ce mă întreabă cînd vom începe acțiunea politică pentru guvernare, le răspund: Atunci cînd șefii de regiuni și de județe îmi vor raporta că în organizațiile lor nu mai există nici un om incorect" (12 Noembrie 1936). CORNELIU Z. CODREANU

Director: N. N. Manolescu
Redacția și Ad-ția:
Str. Carol I No. 58 Buzău

NAȘTEREA

Aduce omenirii veselie mare; s'au bucurat îngerii, magii și toți cei ce aflau marea veste de atîta vreme proorocită.

Nu toți dădeau crezare profeției, și mai puțini erau aceia care îi prindeau înțelesul ei adevărat; păcatele de tot felul, lăcomia de aur, atotputernicie, oarbă stăpînire, minciuna, îi înrăiau pînă într'atît că nu mai voiau ceva nou, vr'o schimbare în bine.

Nespusă bucurie pentru cei umili și drepți, nemaipomenită îngrijorare pentru atotputernici și păcătoși.

Irod, prototipul atotputernicului robit păcatului, ia măsuri disperate: cad, nu mai puțin de 2000 suflete nevinovate.

Cel căutat nu cade.

Magii, aducători de daruri, „nu știu nimic" despre locul Nașterii.

Fiind lucru dumnezeesc, nu putea fi zădărnicit, cu calcule, măsuri și răutăți omenești.

Și profeția se 'mplinește pînă la capăt: străbate Golgota pentru a atinge culmile Învierii; iar aceasta pentru ca și cei mai îndărătnici să cunoască și să se plece înaintea a celace pînă atunci nu cunoșteau și disprețuiau:

Adevărul.

Nașterea din Fecioară, primul și unul din principalele evenimente din viața creștinismului; neînțeles sub raportul rațiunii, însă lămurit prin prisma simțirii și trăirii în absolut; iar pentru asta se cere să nu fi pierdut „simțul minunii".

N. N. Ispas

COLINDA

Pornim cu stindarde de vis
Spre culmea faptelor bune
În graiul nostru deschis
Credința nu va apune.

Cu fruntea albă de goană
Alt cimp ne-aruncă lumină.
În inima fără prihană
Ne arde tăria deplină.

Inundă din sate pe văi
Chemare de clopote nouă,
Colindul nostru, flăcăi,
E clar ca bobul de rouă.

Noi suntem și pisc și isvoare
În noi trăește Iisus..
Nădejdea noastă aprinde
Stele fără apus.

Al. Marius Popescu

Biruință Legionară

Freamătă sufletele românești. Din mocirla, minciuna și fărădelegea alegerilor, a răsărit curată ca aurul și ca ei de strălucitoare, *biruința Legiunii.*

Biruință întreagă: morală și materială. Numărul se întrece cu valoarea, chezășuind victoria totală, apoteoza legionară de mîine.

S'a făcut dovada, în fața judecății morale a Țării, că uneltirea, minciuna și calomnia nu mai prind. Cele mai primejdioase arme ale iumii vechi s'au frînt de platoșa sufletului nou legionar. Mai mult, săgețile pline de otrava patimilor desănțuite, s'au întors furioase înfigîndu-se în obrazul celor care le-au svîrlit,—desfigurații și osîndiții de azi și de totdeauna.

S'a făcut dovada că tot ceace reprezintă o limpede conștiință națională și o voință de luptă românească și creștină, crede cu tărie în măreția și sfințenia destinului legionar al Neamului, în biruința istorică hărăzită de Dumnezeu, a Căpitanului.

În vremea aceasta de nesfîrșită asuprire, sărăcie și mizerie iudeo-democratică - împotriva tuturor tiranilor și tîlharilor, străinilor și vînduților, împotriva celor care nu mai cred în nimic și nu mai așteaptă nimic bun dela ziua de mîine,—neamul românesc a început să creadă, să lupte și să cînte. Cîntec de vitejie, de răsbunare, cîntec de credință și de neprihănită dragoste și adorare pentru tot ce e destin românesc și creștin.

La chemarea împărătească a cîntecului legionar, se deșteaptă ca prin minune cu o nouă conștiință de sine, pășind către o viață nouă—neamul întreg.

Se minie și îngălbenesc tiranii, cătăii și străinii ori înstrăinații care nu ne lăsară decît libertatea de a plînge și de a rătăci în noaptea pierzării morale, pînă la moartea fizică.

Dar tinerii cîntă... Cîntă răsbit, după ei, elitele naționale din Capitala Țării, din orașele și satele ținute sub teroare, în izolare și întuneric.

N. N. Manolescu

Continuare în pag. 3-a

Cu prilejul alegerilor din Buzău

D-rul Angelescu poate fi mulțumit. Îi simțim rînjetul: plevușca lui electorală s'a ținut bine și de data aceasta, *și mai ales*, de data aceasta.

Suveica, beția vania, falsul, fărădelegea și violența și toată corupția lumii vechi s'a desfășurat desfrînat și neobrăzat, în mocirla și mizeria satelor și sub scutul baionetelor și al ciomegelor.

Comune întregi oprite dela vot; asistenți și delegați arestați sau goniți de la localul de vot de către jandarmi, ca apoi, măsluirea votului să se facă în cea mai deplină voie, fără nici o posibilitate de control.

Josenii, Pogoanele, Mărgăriții, Zilișteanca, Pîrscovul, vin în ordinea urgiei electorale guvernamentale.

Tipul Panaitescului dela Joseni va rămîne ca o rușine a magistraturii, chiar pentru vremurile acestea, de totală decadență morală.

Dacă fapta lui nu ne surprinde, știind modul de recrutare al unor asemenea elemente, creaturi ale politicianismului, și așezate acolo, în sanctuarul justiției tocmai pentru a fi la dispoziția *canaliei* politicianiste; în schimb e sfîșietor de dureros că cele două fundamente ale oricărui Stat: *magistratura* și *armata* au început să fie roase de politicianism, *și dacă intervenția nu se va produce la timp ele ar putea nărui întregul edificiu al statului.*

Se vor bătea pe burtă toți electorii alcoolizați, că au reușit: să fure voturile, să escamoteze alegerile, să adune zeci de mii de voturi, prin suveică și toate celelalte mijloace odioase.

Dar acestea — *vor fi ultima lor infamie* consumată în liefui d-rului Angelescu.

Și în același timp — ele vor fi și *începutul sfîrșitului.*

La orizont au apărut vestitorii lumii, noi. Numai orbii și orbiții nu-i pot zări.

Se va retrage în fața luminii lor — Doctorul cu Nestorul lui și cu toată liota lor, în frunte cu Justinii Tegănenii și Diaconeștii. Nu vor mai hălădui pe străzile desfundate ale orașului, diverși Sărari cu țiganii lor, ocnași și bătăuși și nici d-rul Cărămidă nu va mai scri pe ziduri sterpe— din care a izgonit SUFLETUL, — cel mai nefast nume pentru școala și educația națională românească.

Treziți-vă din beția unui succes efțin, banditesc.

Stringeți-vă în grabă boarfele și chiverniselile tuturor afacerilor, politicieni mărunți și păcătoși, și p'eriți în bezna cît mai este vreme.

Mîntuirea Neamului se apropie dar cu ea... și pedeapsa voastră. Care va fi groaznică, fiindcă va veni după munți de sufer nță, de jaf public, de exploatare tîlhărească, de nedreptate și nelegiuire.

Consl. Napoleon Popescu

Icoane de lumină

Cît de interesant ar fi un studiu în care cineva ar căuta în mod absolut sincer să ne arate ce au dus absolvenții seminariilor noastre prin satele de țară pe unde oficiază ca preoți. S'ar putea vedea astfel dacă entuziasmul, abnegația sinceră, convingerile religioase care încălzesc sufletele în anii frumoși de studii, se mențin după părăsirea școalei prinir'o necurmată muncă în slujba Bisericii.

Datele de prin anuare sau rapoarte oficiale, laudele ca și poșegririle ce se aduc corpului întreg, nu mai sunt luate de nimeni în serios. Trebuie un ochiu ascuțit și o rară probitate sufletească, care să cerceteze de la caz la caz, iar judecățile să se sprijine numai pe date certe. Recunosc că e un lucru foarte greu de îndeplinit în actualele împrejurări, dar cît de necesar pentru măsura spiritualității noastre în momentul de față, precum și ca materiel informativ pentru viitorul stat legionar care se fundamentează pe ortodoxie.

În legătură cu această chestiune îmi voiu îngădui să povestesc cetitorilor *Ideii Naționale* unele întîmplări recente din care se desprind cîteva tipuri care pot contura chipuri de adevărați preoți.

Într'o după amiază de Iulie, în vara trecută, am pornit însoțiți de colegul Braiu să vedem cîteva sate de pe valea Cîlnăului. Plecasem cu hotărîrea ca a doua zi, Duminecă, să cădem pe neașteptate în satul unui preot despre care auzisem lucruri impresionante.

Nosptea am petrecut-o la Fundeni. În zori, după ce plouase zdravăn, cînd verdele divin al pădurilor de pe piatori se îngîna cu liliachiu cerului de deasupra noastră, am pornit amîndoi să frecem deșiul spre Bîlșani. Drumul pînă'n plaiu a fost lung și greu. Noroiul și clisa de pe sub cetinile pădurii ne trăgeau mai mult înapoiu. La coborîre, soarele se ridicase sus de tot și razele perpendiculare ne ardeau. Braiu, care rămăsese puțin în urmă, mă întrebă dacă văd toate turlele bisericii puțin mai ridicate decît căsuțele din sat. Ajunși, am tras drept la biserică.

Nu mică ne-a fost surprinderea cînd am văzut oameni în ograda bisericii, ghemuiți pe sub ferestre ca să asculte predica preotului! Am încercat să intrăm, n'a fost însă cu putință. Era lume prea multă!

În dimineața aceea de luie, cînd deobiceiu bisericile sunt goale, în Bîlșani satul întreg lua parte la slujbă. Ca să vedem pe preot a trebuit să așteptăm să se golească biserica.

Am trecut apoi prin sat: oameni nevoiași, dar cuviincioși, salutau respectuos și se închinau adînc în fața preotului. Sunt un om greu de convins, dar la Bîlșani nu mi-a fost greu să disting un sentiment sincer, fiindcă l-am văzut și l-am auzit.

Preotul a început apoi să ne vorbească despre localul neîncăpător al bisericii, despre greutățile materiale în care se zbat sătenii și de atmosfera timpului petrivnică idealismului evanghelic.

Am ajuns la locuința sa: o căsuță prin-nimic deosebită de ale țăranilor, cu aceleași lipsuri și aceleași nevoi. Ne-a impresionat însă pufernic un raft masiv plin cu cărți din toate domeniile spiritului.

Cînd am ieșit din nou deșiul, cîțiva țărani cari își păsteau vițele n-au spus că preot ca părintele Palade n'au avut de cînd s'au pomenit.

Despre acest preot îmi vorbiseră mulți, dar drumul prin satul său și prin casa sa mi-a întărit convingerea că are un suflet neîntinat și devotat Evangheliei. Cunosc mulți preoți harnici. Unii au darul cuvîntului, alții sunt cinstiți la suflet, părintele Palade este dintre aceia care le are pe toate. El crede în Christos și trăiește din această convingere care-i fructifică întreaga existență.

Orice ar gîndi cei ce mă vor cetti nici un om cinstit, trecînd prin Bîlșani și prin casa preotului, nu poate nega că a întîlnit un adevărat preot.

Prof. Dimitrie G. Ionescu

Asediații dela Rîpa Galbenă (VII)

de **Nicolae Păun**

Crăciunul în închisoare

Trecuseră doar cîteva zile de cînd Tribunalul din Iași ne condamnase. Așteptam, conform sentinței date, ziua de 30 Decembrie, zi cînd trebuia să fim puși în libertate. Aceia care, în ziua de 25 Noembrie, nu aveau 20 ani, au fost puși în libertate, a doua zi după proces, fiindcă fuseseră condamnați numai cîte 15 zile, socotindu-se și prevenția. Astfel că efectivul nostru scăzuse cu ceva.

Peste cîteva zile era Crăciunul. Înainte de proces, care avusese loc la 22 Decembrie, speram să-l petrecem fiecare pe la casele noastre.

Credeam că vom fi achitați. Însă condamnarea căzuse ca o bombă. Toate planurile ne-au fost năruite.

Din această cauză ne cuprinsese o melancolie, care ne-a pus pe gînduri.

În nosptea de ajun, cînd fiecare se retrăsese și mai mult în sinea lui, necomunicînd cu camarazii de alături, furați de dorul unei mame îndurerate, pe coridorul camerei noastre, auzim cîntîndu-se: „Bună dimineața la Moș Ajun".

Toți ne închipuiam, cu ani în urmă, frămîntînd trocnele de zăpadă, cu traista prinsă în jurul gîtului, urlînd cu „Moș Ajunul" pe la casele cunoscuților.

Acum, mari fiind, nu ne mai bucuram la căldura sobei, ascultînd cum copii cîntînd „bună dimineața" terminau cu: „la mulți ani, nene Ioane! ne dați, ne dați, ori nu ne dați!"

Am recunoscut, după voce, pe camarazii, cari cîntau în coridor: era Țașcă Ion și Țincoca.

Cînd ei au început să cînte, par'că s'a dat un semnal. Cu toții am sărit în picioare veseli, acompaniîndu-i. A fost suficient această, pentruca să ne trezim din toropeala în care căzusem.

Cei doui, după ce au terminat, deschid ușa. Apar amîndoui, cu cîte o traistă de gît. Traista era făcută din cîte un șervet prins cu ață pe margini. Erau pline cu pîinea rămasă din timpul zilei. În mînă aveau cîte un băț, închipuind că se apărau de cîinii satului.

„La luptă muncitori"

Muncitorimea este din nou asaltată de politicianism care, ca întotdeauna, cere voturi și servește... promisiuni. Cutare partid se consideră emanația pură a muncitorimii agricole, și, printre altele, susține că el va aduce fericirea acestei clase producătoare. Cutare partid aduce și el soluții, unele mai bune decât altele... Și o întreagă literatură este înșirată pe cearceafuri de hîrtie, la răspântii.

Muncitorii se opresc și cetesc aceleași vorbe sonore a căror deșărtăciune însă au verificat-o de ajuns. Ei merg în fabrică sau pe cîmp cu aceiaș suferință, cu aceiaș sete nebună de dreptate.

Mîine o datorie cetățenească îi chiamă să-și spună cuvîntul lor de foc. Pe cine vor alege ca luptători pentru cauza lor?

O singură speranță se ridică din ce în ce mai mare, și inimile tuturor sunt însuflețite de ea. Se pare, că dreptatea, însfîrșit, va veni, că pînea se va îndulci pentru toți, că linștea își va găsi limanul. Dar de unde vine această speranță cît un munte? Din palatele strălucite, din cluburile politice sau din mijlocul matadorilor democrației? O, nu! Palatele își păstrează strălucirea lor orbitoare, cluburile își vîntură minciunile, iar politicianii își fac siesta.

Departe de această lume, pe drumurile satelor, pe cărările munților, oastea nouă aleargă, vestind biruință. Înfruntînd pieptiș toate obstacolele, ea nu promite ci cîntă, numai. Iar cîntecele flăcăilor desvelesc inimile de toate cojile păcatelor și grăuntele credinței înfloresc. Miasmele dispar. Și fiecare simte noul parfum și îl admiră puritatea.

De aici vine speranța care străbate zidurile fabricilor, intră printre spițele roatelor și înseninează fața lividă a muncitorului...

Legiunea e maica muncitorului, și oricît ar fi rătăcit acesta, tot la sînul ei își va găsi alinarea. Legiunea nu promite nimic dar pretutindeni se ghicește realizările ei.

Acei care, acum, străbat cîmpurile și pădurile, satele și orașele, sunt, toți, înfrățiți în muncă.

Ei propovăduesc o nouă virtute: *Munca*; dar și o nouă lege: *Dreptatea*. Iată, adică, idealul muncitorilor.

Muncitori din toate colțurile țării, vă vestim biruință! Cei mai mulți dintre voi suferiți și acum păcatele unei lumi care se duce; dar încă puțin și lacrimile voastre vor înceta!

Copiii și frații voștri luptă pentru desrobirea neamului; ei cîntă acum.

Odată cu zgomotul strident al ciocanelor, mișcate de mușchii voștri uscați, odată cu sunetul sirenelor cînd trebue să mîncați iarăș pîinea aceea amară sau cînd mergeți acasă, unde, în frig vă așteaptă copii bolnavi, cîntați și voi același cîntec care răsună peste tot:

La luptă, muncitori!...

N. Caravan

CÎNTECUL LEGIONAR

Niciodată, dela vremurile haiducești, n-a străbătut cîntecul, sufletele și ponoarele românești ca acum.

În acele timpuri de legendă, în care Căpitanii erau trimișii cerului pentru răzbunarea celor obijduiți de tîlharii fanarioți, ce-a unea pe români în inima lor, în nădejdile lor, era cîntecul. Cîntecul care năștea, din popor — deci fără un autor cunoscut și ca atare o creație colectivă, firească, — cîntecul pe care ruminașii îl fredonau în zile de bucurie dar mai ales în zile de mare tristețe.

Fanarioții n'au murit cu toții, iar tîlharii, sub aspectele cele mai variate, unii cu mînuși albe și cilindru, mașină la scară, etaje de grăsime la ceafă și vile la Sinaia și Mamaia, s'au întins ca o pecingine peste bărăganele de aur ale țării, peste pădurile verzi de brad, peste bogatele bălți cu pește de argint, peste orașe și sate. Numărul lor s-a înmulțit cu atît mai mult cu cît cei de peste fruntarii și cei fără patrie erau încurajați să vină la noi de setea de corupție a așa numiților conducători. Atunci s'a născut, ca o reacțiune viforoasă, cîntecul legionar. Ceace înseamnă că ne-am întors în legenda strămoșească, lingă doina și cîntecul haiducesc.

Cîntecul legionar pornește astfel din adîncurile nestrăbătute și neînțelese ale sufletului popular, veșnic dornic de mit și veșnic în ipostaza poetizării propriilor lui chinuri interioare, a revoltei lui împotriva necinstei proclamată sistem de viață atunci cînd el moare de foame, a speranțelor lui. Și pentru aceste motive cîntecul legionar cucerește pas cu pas sufletul țării și întărește credința fiecăruia într'o lume mai bună. Bine înțeles că în fața lui uriașii banului furat devin niște neînsemnați pitici ritoși și caraghioși. Pentrucă toate castelele lor se prăbușesc pînă în mocirla în care ei se scaldă, numind-o cu emfază aristocrație, cînd știut este că nu există o altă aristocrație decît aceia a muncii, a jertfei, a inteligenții și a meritului. Ei nu pot să cînte, pentrucă un suflet ros de păcate și vicii e ca o iască. Ei formează masa raționaliștilor, a scepticilor, a socotelilor la tejgheaua murdară a vieții. Pe cînd, omul care cîntă, legionarul, are o viziune morală asupra lumii, un suflet plin de rodnicii viitoare, deschis ca o floare a soarelui spre lumina creatoare.

Căpitanul nostru a înțeles acest lucru mai bine decît oricine. Iată cum se exprimă el în cartea „Pentru Legionari" referitor la cîntec: „Pentru a putea să cînți, îți trebue o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să-l fure pe cineva, acela nu poate cînta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi și de vrăjmășie față de camaradul său. Și nici acela al cărui suflet e sterp de credință. Deaceia voi, legionarii de azi sau de mîine, de nu veți putea cînta, să știți că este o boală care vă roade în adîncul ființei voastre sufletești sau că vremea v-a turnat păcate peste sufletul curat; iar dacă nu le veți putea vindeca, să vă dați deoparte și să lăsați locul vostru celor ce vor putea să cînte"... *Cuvinte care demonstrează nu numai pe un om politic de o înaltă ținută morală, dar pe un mare psiholog care a înțeles atît de ușor legile firii încît poate să le transcrie atît de simplu, axiomatic, pe hîrtie.*

Cîntecul legionar este însăși programul mișcării. Iată „Marșul legionarilor vrînceni" sau „Ștefan Vodă al Moldovei" care ne trimite cu 400 ani în istoria trecutului, la Tudora Vrîncioaia. Iată „La luptă muncitori" și „Dealul Negru", glorificare a muncii optimiste:

Din zori și pînă înserează
Cu toții, noi cu drag muncim,
Sub cerul ce se privegheză
O școală mîndră să clădim.

Se stinge var, se scoate piatră
Și din păduri se taie brazi
Și'n cîntece legionare
Lucrează dragii camarazi.

Căruțele aduc nisipul,
Din Turda ne-a sosit cimentul
Și'n graba mare noi turnat-am
Pentru vecie fundamentul...

Iată „Echipa morții", cîntecul care înspăimîntă pe politicieni. Principiul lui Seneca: „cine știe să moară nu va fi rob niciodată" este însăși firul conducător al acestui marș eroic: Ori învingem ori murim. Pentrucă legea onoarei ne dictează ca să luptăm, căzînd, pe drumul onoarei, decît să învingem așa cum cred iezuiții democrați, pe căile infamiei. Și cît necuprins adevăr:

E jale multă 'n țară
Căci străinul e stăpîn
Cerșetor la el acasă
A ajuns bietul român.

Iată și „Imnul Legiunii Arhanghelul Mihail" pe care o conducere nedreaptă, fricoasă asemeni iepurilor de cîmp, l-a interzis:

La luptă, frați creștini, vă chiamă Țara
S-o curățim deatîtea lipitori.
Abuzul se întinde în palate,
Jidanii ne desposie de comori...

Sau „Imnul tinereții legionare" al Poetului Legiunii, Radu Gyr, imn de îmbărbătare și credință în care moartea este sfidată așa cum numai oștile dacice știau s'o sfideze:

Moartea, numai moartea legionară
Ne este cea mai scumpă nuntă
dintre nunți.
Pentru Sfînta Cruce, pentru Țară,
Înfrîngem oștiri și supunem munți!
Nu-i temniță să ne înspăimînte
Nici chin, nici viforul dușman:
De cădem cu toți isbiți în frunte
Nu-i dragă moartea pentru Căpitan!

Și tot astfel, cîntecul Eroilor Moța-Marin, legionarii lui Iisus împotriva comunismului spaniol, „Visul unui legionar" care în ultima strofă glorifică pe Regele nostru și pe Regină, „Doina" și „Legenda Nicadorilor", care plîng viața de închisoare a acelora care, cu riscul libertății lor, au știut să pedepsească, „Cîntecul legionarilor căzuți", „Cu fruntea sus", „Urlă dușmanii", „Veniți cu noi", „Deșteaptă-te Române", „Marșul legionarilor din Storojinet", „Hora legionarilor", „Frunză verde ca pelinul", etc.

În toate aceste cîntece acelaș suflu de viață nouă răzbate: muncă, cinste, pace, creștinătate, Rege, Istorie. Și pretutindeni credință nestrămutată în Căpitan și-n victorie, prin jertfă. Dacă legionarii sunt loviți, ei cîntă. Dacă sunt schingiuiți, cîntă. Dacă sunt închiși, cîntă. Imaginea Căpitanului îi îmbărbătează, le dă puteri de titani. În marș de propagandă, în timp ce tătărăștii, angeleștii etc, își trimit prin sate condotierii lui cîș, ei cîntă. Nimic nu-i poate opri. Și cine în lume se va putea opune Frumosului și Adevărului?

Cîntecul legionar regenerează. Crează, cum spuneam mai sus, o viziune mai curată de viață. Sunt oameni care n-au cîntat niciodată, care și au spus că nu au glas. Ei bine, cîntecul legionar le dă glas. Eu sunt unul dintre aceia. Mai mult decît atît, urmărește. Un discurs politic poate să entuziasmeze imediat, pe loc, datorită acelei atmosfere colective care face să dispară, în masa ascultătoare, individualitatea. Cîntecul nu dispare niciodată. În colectivitate ca și singur, acasă sau pe stradă, îl fredonezi. Melodi predispune sufletul către lucruri mari, rodește dragoste de viață. Deaceia se tem atîta politicienii de cîntecul legionar. Pentrucă acest cîntec, rodește o dragoste de viață românească, o viață pe care ei au terfelit-o în noroiul intereselor.

Și cînd legionarii disciplinați ca niște teuțoni și tineri și frumoși ca niște zei, străbat în coloană de marș prin sate și cîntă „Echipa morții" sau „Ștefan Vodă al Moldovei", și cînd țăranii cu sufletul lor simplu și cinstit și cu ochii în flăcări, îi roagă frumos să mai cînte că tare-i plăcut cîntecul legionarilor, în timp ce din circiumă primărușul cu averi acumulate din munca țăranului rămas în sapă de lemn, scrîșnește a neputință, atunci îți dai seama că sfîrșitul necinstei și minciunii a sosit. Că o țară care cîntă și nădăjduește nu poate să moară!

Dem. Iliescu

UN PROCES ISTORIC

Procesul dizolvării Gărzii de Fier a fost de mult judecat de conștiința națională care a osîndit pe cei ce, fără niciun temei legal și lipsiți de orice simț al răspunderii, au încercat să sugrume mișcarea legionară, neînțelegînd că nici satana nu poate opri în mers destinul unui popor.

Din discuția urmată prin ziare, între fostul ministru de externe N. Titulescu și actualul guvern, reese că nimeni nu mai cutează să afirme că actul de dizolvare a avut vreo îndreptățire. Cei care își făceau eri o glorie combătînd prin orice mijloace mișcarea legionară ar vrea să dovedească azi că n'au avut niciun amestec în neomenoasa prigoană. N'au cel puțin cavalerismul să recunoască cinstit că au păcătuit, că au fost instrumentele ticăloase ale unor înjoncțiuni străine.

Dar opinia românească s'a edificat deplin și înțelege toată ilegalitatea.

Cuvîntul Căpitanului în această chestiune e așteptat cu nerăbdare, de țara întreagă.

INCIDENTELE DELA TIMIȘOARA

În ziua de 10 Decembrie, studențimea legionară dela Școala Politechnică din Timișoara a pornit încolonată și, purtînd drapelul tricolor (fără eșarfa verde), s'a îndreptat spre biserica din cartierul Principele Carol.

În perfectă ordine, fără a cînta sau manifesta în niciun fel, studenții mergeau să asiste la un parastas pentru camarazii căzuți în lupta naționalistă și pentru generalul Tarnovschi, unul din primii lor îndrumători.

Sub ce sugestii dușmane, nu se știe, poliția a încercat totuși să-i împiedice cu forța, rupînd pînza și lemnul steagului tricolor, în văzul minoritarilor.

Tari în apărarea dreptului lor, studenții n'au cedat nimic, reușind să facă parastasul și să se întoarcă cu drapelul în ordinea în care au venit. S'au petrecut însă incidente din cele mai dureroase datorită atitudinii poliției la care s'a adăugat lipsa de tact a d-lui Gral Bădulescu, comandantul Diviziei, și a rectorului școalei, d-l C. Teodorescu.

Profesor bătut de un preot liberal

D-l prof.-supleant D. Coman dela Gimnaziul industrial din Caușa ni se plînge că a fost ofensat și pălmuit, chiar în școală de preotul Gh. Maxen din Oiod. Cirlig.

Semnalăm purtarea preotului agresor, Prea Sfinției Episcop Ghenadie și d-lui ministru al educației naționale.

Această surpriză ne-a bucurat pe toți atît de mult încît pînă după miezul nopții am petrecut cîntînd toate colindele și cîntecele din această seară. Uitaserăm unde ne aflam.

Starea noastră deprimată ne cuprinsese îndată ce Tribunalul s'a pronunțat. Bădia Ilie și ceilalți camarazi, de afară, observaseră lucrul acesta.

Ce au tăcut afară, ce hotărîre au luat nu știu. Un lucru însă îl constatăm.

În ziua de Crăciun am primit vizita lui Bădia Ilie și a soției sale Elvira. Vă închipuiți entuziasmul nostru. Aduseseră cîteva oale cu sarmale, din care ieșeau aburi calzi, cu miros de carne de porc, friptură, cozonaci și vin. În fine ne pregătiseră afară un ospăț bogat.

Ne ospătăm așa cum fiecare sărac se ospătează în ziua de Crăciun. Din ceiace avem împărțim și infractorilor de rînd, cari ne făceau diferite servicii.

Fiindcă eram la o masă atît de frățească ne familiarizăm numai decît cu musafirii.

Elvira, soția lui Bădia Ilie, „Doamna Gîrneață", cum se spune și astăzi, ne povestește cîte ceva de afară. Cine a văzut-o vreodată își are întipărit pentru totdeauna figura-i de țărancă adevărată.

Cine nu a cunoscut-o, să și o închipuie din istorisirea de mai jos făcută cu această ocazie.

— „În noaptea dizolvării, povestește ea, Ilie se culcase mai devreme, căci trebuia a 2-a zi să plece în propagandă la Dorohoiu. Aproape de miezul nopții auzim clocănind în ușile din față. Servitoarea ieșise să vadă cine este. Deodată poliția și jandarmii dau buzna înăuntru.

Unul dintre aceștia îl somează pe Ilie să ridice mîinile în sus și să iasă afară. Era numai în cămașa de noapte și descult. Vrojam să-i dau sumanul și ghetele, ca să nu răcească. Bestiile nu au vrut, ci l-au ținut în curte între sentinele, îmbrăcat așa de sumar și descult pe zăpadă, pînă i-am aruncat dinăuntru, îmbrăcămintea pe care în prealabil au controlat-o.

Au răvășit toată casa. Nu știam ce se întîmplase de scotoceau cu atîta amănunțime. Mai rămăsese de controlat un geamantan, pe care Ilie trebuia să-l ia la Dorohoiu.

Pe neașteptate de seamă, îl desfac, iau pistolul cel mic cu patul de os, îl vîr în sîn iar în mîini iau toată rezerva de gloanțe. Această operație a durat cîteva clipe.

Apoi am continuat să asist la percheziția ce se făcea.

Comisarii se uită după aceia la mine. Eu ridic mîinile, cu pumnii strînși, în sus, în semn că îmi pot face percheziție.

Atitudinea mea i-a zăpăcit. Nu observă nimic.

L-au luat pe Ilie, iar pe mine m'au lăsat cu copii acasă"..

Cîteva cîntece cîntate împreună, și mai ales „Marșul legionilor" făcut de noi în închisoare complectară petrecerea, care s'a sfîrșit pe la ora 3 după amiază.

Despărțirea a fost și mai prietenoasă, fiindcă, sperăm noi, peste 4 5 zile ne vom revedea afară.

Bieții de noi nu știam, că ne vom revedea, însă nu afară, ci tot acolo între zidurile reci și acoperite de mucegai ale închisorii

(Va urma)

Nicolae Păun

Situația politică

Guvernul nu a reușit să întrunească cele 40% din voturi care-i ar fi asigurat o majoritate în re l-ar fi asigurat o majoritate în parlament. A pierdut astfel prima.

Față de această situație, se prevede că mai toate partidele care s'au prezentat la alegeri vor fi reprezentate. Partidul „TOTUL PENTRU ȚARĂ" va avea circa 70 deputați și 5 senatori. Probabil, se va forma un guvern de concentrare pînă la 17 Febr. 1938 cînd se deschide parlamentul cel nou.

Totalul voturilor legionare la București este de 5737.

Lectură de Sărbători: Cărțile și publicațiile Legionare!

„Hristos se naşte, slăviţi-L"

In istoria lumii şi a popoarelor sînt multe întîmplări mari. Cărţile de istorie ne înşiră cele mai mari „evenimente" din viaţa lumii, vorbindu-ne de tot felul de războaie, alianţe, păci etc. Dar cel mai mare eveniment din istoria omenirii nu poate fi altul decît: Naşterea Mîntuitorului.

Din clipa în care s'a născut Mîntuitorul, istoria lumii s'a rupt în două. Dela naşterea Mîntuitorului începe o lume nouă, o viaţă nouă.

Naşterea Domnului a însemnat o răsturnare din temelii a lumii vechi. Învăţătura Evangheliei Sale a revoluţionat întreaga viaţă socială, morală, religioasă, culturală şi naţională a lumii, trezind-o la o nouă viaţă.

Această covîrşitoare însemnătate a praznicului Naşterii Domnului, numai atunci poate avea preţ şi pentru noi, dacă sîntem şi noi cuprinşi în ea.

Naşterea Domnului trebue să însemne şi pentru noi o răspîntie în două a vieţii noastre şi un început de viaţă nouă. Prăznuirea Naşterii Domnului să însemne şi prăznuirea *renaşterii noastre sufleteşti la o altă viaţă.*

Minunea din „staulul" Betleemului nu preţuieşte nimic pentru noi, cîtă vreme Mîntuitorul nu se naşte şi în „staulul" sufletului nostru.

Iar această „naştere" înseamnă a L lăsa pe Iisus să intre în sufletul nostru, în viaţa noastră, în gîndurile noastre, în purtările noastre. Înseamnă să-L lăsăm pe El să se facă Împărat, Stăpîn, Poruncitor şi Cîrmuitor în toată viaţa ta şi să nu faci nimic împotriva voiei Lui.

A te naşte din nou înseamnă a muri faţă de lume şi de viaţa plină de patimi ce ai dus-o pînă acum şi a învia la o viaţă nouă cu şi în Hristos: înseamnă a te deslipi de „omul cel vechiu", stricăcios, cu poftele înşelătoare şi a te închega în cel „nou" ce este făcut după chipul celui ce l-a zidit.

Fără acest început de viaţă nouă Naşterea Domnului nu are nici un preţ pentru noi.

Pe crucea unui cimitir din Anglia se află o inscripţie ce spune, că cel ce odihneşte sub acea cruce a murit în vîrstă de 80 ani, dar a trăit numai 3 ani; el aflase cu adevărat pe Dumnezeu numai de 3 ani, ceilalţi 77 de ani au fost pentru sufletul lui nişte ani trăiţi în zadar.

După cum în calendar, se socotesc anii nu dela facerea lumii ci dela Naşterea Domnului, *aşa şi în viaţa noastră sufletească se socotim anii nu decînd ne-am născut, ci decînd s'a născut Domnul în „staulul" sufletului nostru; decînd prin El ne-am născut la o viaţă nouă.* Ceilalţi ani ai vieţii noastre sunt nişte ani pierduţi pentru sufletul nostru.

Altă vreme cît sufletul nostru este robit de instinctele trupului, altă vreme cît el nu are putere să stăpînească casa aceasta de jărînă în care este închis şi nu poate face din trup un supus al lui, în zadar trecem dintr'un Crăciun într'altul.

Crăciunul va rămîne tot o sărbătoare oficială; iar sufletul nostru tot nu va simţi adînca semnificaţie morală a praznicului sfînt.

Căci, înseamnă pentru noi prăznuirea Naşterii Domnului inaugurarea renaşterii noastre la o viaţă nouă?

Am deschis noi larg uşa sufletului nostru zăvorîtă de greutatea păcatelor, ca să intre astăzi în el Iisus, Împăratul slavei?

„Iată Eu stau la uşă şi bat, ne strigă Iisus, de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine". (Apocalipsa III, 20).

Cîţi vor să-L primească însă? Cîţi nu zic mai degrabă: „Ce să intre El acolo? Ce să domnească El peste mine?" Pentru toate este loc acolo în inimă, cum pentru toţi era loc în Betleem, numai pentru Domnul Iisus nu este.

Deceasa pe drumurile lumii întîlnim mai mulţi desfigoraţi, decît trans figuraţi, mai multe suflete diformate de păcat decît reformate prin spirit şi adevăr.

O omenire care a slăbănogit din lipsa ei, din viaţa ei, orice fărîmă de sfinţenie şi a stins în conştiinţa ei duhul evanghelic, nu poate zice că în sufletul ei mai străluceşte Hristos.

A fi un adevărat creştin nu înseamnă numai a şti cine a fost Iisus, ci înseamnă a-L primi în inima şi viaţa noastră.

Renaşterea noastră începe însă din clipa cînd îi deschidem Domnului uşa inimii noastre şi-L facem Stăpînul şi Cîrmuitorul vieţii noastre. Mîntuirea sufletului nu cîştigă nimic, cîtă vreme Domnul e numai afară la uşă.

Mîntuirea cîştigă numai cînd Domnul e înăuntru... cînd îi lăsăm să intre în casa sufletului nostru şi începem o viaţă nouă cu El.

O! ce dar mare este „omul cel nou", omul cel ce prin Iisus se trezeşte la o viaţă nouă!

Este ultima perfecţiune, ultima desăvîrşire pe care o poate atinge un suflet ce locueşte într'un vas de lut. Numai cel ce se apropie de Iisus înţelege cu adevărat rostul acestei vieţi, şi începe să trăiască cerească viaţă încă din această lume.

Pornind pe drumul luminat de steaua Evangheliei, să mergem şi să ne închinăm şi noi la picioarele lui Iisus şi ca şi magii cari luînd îndrumarea în vis ca să nu se mai întoarcă pe la Irod „pe altă cale s'au întors în ţara lor", aşa şi noi închinîndu-ne Naşterii Domnului, să nu ne mai întoarcem la viaţa plină de patimi de pînă acum ci lepădînd pe „omul cel vechiu" pe altă cale să apucăm, începînd o nouă viaţă de adevăraţi creştini, ascultînd numai de glasul celui născut în „peştera" Betleemului care ne spune: *„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa"* (Ioan XIV 6).

Pr. Sach. M. E Caban

INALTATI-VA!

Hristos se naşte, măriţi-L!
Hristos din ceruri, întîmpinaţi-L.
Hristos pe pămînt, înălţaţi-vă!

„Hristos se naşte, măriţi-L!"

Se naşte în Ţara noastră. Nu **„mititel şi'nfăşăţel"**, *cum îl cîntă cuvinte de colind, ci mare, necuprins de vreme. Se naşte în sufletele Românilor peste care împrejurările şi oamenii păcătoşi au lăsat să se aşeze brazdă de păgînătate şi desbinare. Dela un hotar la celălalt e freamăt de simţire nouă:* **simţirea creştină.**

„Hristos din ceruri, întîmpinaţi-L"

Pentru ce a venit din ceruri?

Pentruca să aducă sabie divină: dragoste între semeni, **bunătate, dreptate, omenie,** *îndemn la muncă, cinste şi jertfă, şi biciu de foc pentru pedepsirea slugilor satanei.*

Numai pe calea acestor virtuţi ne putem întîlni cu El.

„Hristos pe pămînt, înălţaţi-vă!"

Pe pămîntul Ţării noastre noul val de simţire creştină a fost pornit — trebue s'o spunem cu tărie — de Legiune. Credinţa creştină îi este temelia, iar la rîndul-i Legiunea trăeşte această credinţă.

Înălţaţi-vă, fraţi români, pînă la Legiune. Il veţi întîlni pe Hristos din ceruri. Sau înălţaţi-vă prin Biserică pînă la virtuţile creştine şi veţi înţelege atunci, Legiunea. **Păr. T. Bratu**

Biruinţă Legionară

Urmare din pagina 1-a

Se apropie ziua cînd toţi oamenii de ispravă din ţara noastră vor cînta cu legionarii Căpitanului, în ritm nou şi minunat de creaţie şi de luptă, pentru aşezarea cea dreaptă a Rominiei Legionare pe care cei mai desăvîrşiţi fii ai Neamului, depe culmile credinţei, ale eroismului şi ale jertfei Sale, a întrezărit-o cu ochii sufletului:

„O Ţară, ca soarele sfînt de pe cer".

Poate fi o pedeapsă mai crudă decît povara conştiinţei celor cari s'au împotrivit sau cearcă a se împotrivi destinului legionar?

În pragul sărbătorii ale Naşterii Domnului nu putem dori oricărui Romîn o bucurie mai deplină decît bucurie că a jertfit şi el ceva pentru mîntuirea între Hristos a Neamului, prin Legiune şi Căpitan.

Numai în potirul jertfelor ne putem împărtăşi din bucuria înaltă a biruinţii legionare. **N. N. Mănoiescu**

Marş legionar spre Găvăneşti

Duminică 12 cor., legionarii din Vadul Paşii şi Mărăcineni au făcut un marş spre Găvăneşti. Marşul s'a executat sub conducerea camaradului com. şef Nicolae Păun care a venit din Buzău însoţit de doi camarazi.

Abia se lumina, cînd legionarii, adunaţi în curtea camaradului Stelian Neguţ, şeful secţiunei, au pornit în pas bărbătesc şi cîntece legionare: „Ştefan Vodă al Moldovei" şi altele.

Pe rînd au fost străbătute satele de pe malul Buzăului de jos: Cioctrlia, Scurteşti, Stănceşti, Drimboca, Bordoşani, Săgeata, Beilic, Găvăneşti. În fiecare din aceste sate, s'au adăugat coloanei legionari din cuiburile respective.

Bucuria şi avîntul cîntecului sporeau, fără a ţine seamă de drumurile desfundate, uneori adevărate mocirle. În com. Săgeata trecînd prin faţa bisericii, am făcut o oprire de un ceas spre a asculta sfînta slujbă.

La ora 1½ am ajuns apoi în Găvăneşti.

Aci s'a ţinut o şedinţă legionară în inima satului, pentruca sătenii să poată cunoaşte ce gîndeşte şi ce vrea Căpitanul şi Legiunea: cinste, muncă, credinţă, vitejie, dreptate pentru neamul românesc şi pedeapsa jefuitorilor, trădătorilor şi spionilor. Minciunile şi calomniile duşmanilor au fost spulberate.

S'au dat cîteva lămuriri în privinţa alegerilor. Şedinţa a fost apoi închisă şi legionarii au pornit din nou, cîntînd.

De însemnat că marele număr de săteni, care nu mai văzuseră niciodată o şedinţă legionară au păstrat tot timpul o desăvîrşită tăcere iar la plecarea noastră ne-au cerut cu insistenţă să venim cu chipul Căpitanului.

Reîntorşi la Săgeata s'a mîncat cu poftă în curtea unui camarad: pîine, ceapă şi murături. Mulţimea de săteni aştepta să ne spunem cuvîntul.

După masă s'a ţinut şedinţa. Neamul românesc trebue să-şi deschidă, sub comanda Căpitanului, un drum slobod şi falnic în lume, reînviind gloria şi puterea strămoşească de pe timpul lui Ştefan cel Mare şi Sfînt.

Legiunea nu cere nimic şi nu făgăduieşte nimic. Ea înaintează pe calea înfăptuirilor destinului românesc şi a luptei naţionale pentru biruinţa sufletului naţional prin omul nou: *legionarul.*

Bătrîni, tineri şi copii au ascultat cu multă luare aminte încercînd să prindă cîntecele şi chemarea Legiunii.

La plecare, ne-au însoţit pînă la marginea satului, unde camarazii din Săgeata şi Beilic s'au retras din coloană, dîndu-se onorul.

S'a mai ţinut o şedinţă la marginea satului Bordoşani unde se adunase mult tineret. Aci s'a jucat o minunată horă legionară.

Ziua e mică şi amurgeşte repede în Decembrie. Legionarii pornesc în pas cadenţat cîntînd şi frămîntînd în picioare noroiul. Noroiul nesfîrşit şi inert ca şi democraţia care-l cultivă cu sîrguinţă. Nimic nu arată mai lămurit sfîrşitul democraţiei decît starea de pline în care au căzut, drumurile Ţării: nu mai merge.

Legionarii înaintează totuşi. Ei deschid un drum nou, mai fălnic, în suflete. Lămpile aprinse şi grupurile de săteni din porţile ogrăzilor arată că întoarcerea legionarilor era aşteptată. Cîntecul răscoreşte sufletele şi redeşteaptă credinţa în viitor.

Prin ninsoare, noroaie şi întuneric legionarii, 30-70 la număr, au mărşăluit 40 km. în cea mai deplină voie bună.

DE PRIN LUME ADUNATE...

Amédée Thierry

mare istoric francez vorbeşte în Histoire d'Attila et de ses successeurs, vol II pag 48-49, despre modul cum înţelegi evreii din toate timpurile să extermine pe creştini. Iată cum se exprimă el despre răzbunarea asupra compatrioţilor lor creştini în Palestina, la 615 d. H.: „Negustorii îşi dădu cu pungile pline de aur, mergeau grămadă după armata persană şi răscumpărau cît mai mulţi prizonieri creştini, nu ca să i scape ci pentru a-i căsăpi cu mîna lor: se îmbulzeau mai ales să cumpere victime, predestinate pe magistraţii oraşelor, pe familiile înmuiate şi bogate, pe călugăriţe şi preoţi. Banii ce-i dădeau soldaţilor persani pentru a cumpăra pe creştini şi a-i tranşa chiar provineau din colizaţiunile pe care toţi iudeii şi le-au impus. Istoria ne spune că au pierit atunci 90.000 creştini sub cuţitul bahamilor fanatici". Este interesant în deosebi şi faptul că fragmentul de mai sus a apărut pentru în oară din 1864 în celebrele ediţii ilustrate, dar nu de cel care aveau interesul să se restabilească adevărurile istorice pure.

Dumnezeu

redimează pe toţi aceia care, din sînge de zei pohiliţi, sînt lipsiţi de bunul său şi ale căror bunuri sînt răpite de cei ce se numesc fii ai lui Dumnezeu.

Dopo lavoro

este o instituţie cunoscută acum de oricine. Scopul ei este de a da o întrebuinţare folositoare orelor libere ale muncitorilor şi ţăranilor italieni, desvoltarea capacităţii lor morale, fizice şi intelectuale şi sîrguitoarea aderenţilor în orice întreprindere. Înfiinţată din 1925, ea numără azi mai multe milioane de lucrători şi ţărani. Această instituţie face excursiuni pentru cunoaşterea Italiei, dă posibilitatea tuturor de a merge la teatru, cinematograf, concerte, face concursuri de cîntări şi muzică, de folklor şi artă populară şi, prin asistenţa socială şi higiena sanitară se îngrijeşte îndeaproape de trupul şi sufletul muncitorului şi ţăranului. Geniul mussolinian a înţeles că omul care munceşte are nevoie şi de acea destindere care-l odihneşte şi-i înalţă sufletul. Unde sunt care domnii care văd o primejdie în fascism? Unde a văzut cineva un ţăran la un cinematograf românesc? Domnilor politicieni, terminaţi odată cu vorbele d-v. democratice — iubăreţe pentru ţăran şi muncitor doar în alegeri, şi, mai ruşinat ceva din averile voastre storse din neruşinată exploatare, coborîţi realmente la ţăran şi muncitor!...

Istoricul Maspero

stabileşte un punct de vedere care răstoarnă bruma de eroism războinic a neamului evreesc. El spune că Faimosul Făgăduinţii a fost cucerit de iudani tot prin o penetraţiune domică şi falacioasă, la fel cum ţind pentru orice pămînt al altora. Timpul judecătorilor curăgioşi şi violenţii lui Iosua nu sunt altceva decît invenţiuni ale talmudiştilor din Babilon în timpul captivităţii, pentru a falsifica istoria. Şi noi care credeam că uitat acum cîteva mii de ani, evreii au fost mai vitali!...

Liviu Ceroet

SPRIJINIŢI COMERŢUL LEGIONAR!

Bătălia comerțului legionar

Inaugurarea primului atelier legionar de croitorie

Luni 20 Dec. cr. s'a inaugurat primul atelier legionar de croitorie, instalat în etajul I, al restaurantului din Bd. Schitu Măgureanu, vis-à-vis de Liceul Lazăr.

Curtea restaurantului a devenit neîncăpătoare. Sunt aliniați membrii batalionului comerțului legionar din Capitală. În jurul lor lume multă. Mai multă decît la oricare dintre cele mai populate secții de votare.

Inaugurarea atelierului s'a făcut prin oficierea unui serviciu religios, în prezența d-lui CORNELIU Z. CODREANU, șeful mișcării legionare, a d-lui ing. Gh. Clime, președintele partidului „Totul pentru țară" și a unei numeroase asistențe formată din doamnele membre ale cetățuilor legionare, simpatizanți și legionari.

După oficierea serviciului religios, d. ing. Gh. Clime a făcut apelul legionarilor căzuți pentru Legiune.

CUVÎNTUL CĂPITANULUI

Camarazi,

Astăzi 20 Decembrie 1937, cu inaugurarea acestui atelier de croitorie, s'a terminat prima ofensivă economică a comerțului legionar.

Pe linia comercială am voit să arătăm încrederea neamului nostru în propriile sale puteri. Am voit să arătăm că în sîngele nostru românesc există calități de biruitor și pe tărîmul economic unde începuse să-și facă loc ideea că suntem incapabili. Am dovedit cu prisosință, dragii mei, puterea noastră românească în comerț, de oarece, iată ce am realizat dela 1 Iulie pînă astăzi 20 Decembrie — 5 luni — fără ca nici unul din noi să fi fost comerciant.

Realizări Legionare în 5 luni

La 25 Iunie, restaurantul dela Carmen-Sylva.

La 2 Iulie, restaurantul din București str. Gutenberg 3.

La 15 August, al 2-lea restaurant dela Carmen-Sylva.

La 3 Octombrie, mare magazin coloniale, demi-engros Obor.

La 3 Octombrie, restaurantul Obor.

La 24 Octombrie, pensiunea legionară Predeal, cu magazin coloniale.

La 1 Noembrie, restaurantul din Basarab, colț Grivița.

La 7 Noembrie, restaurant legionar, Hala Griviței.

La 12 Noembrie, magazinul de mere și fructe (Gutenberg).

La 14 Noembrie, papetărie și fructărie, strada Română.

La 21 Noembrie, restaurant legionar liceul Lazăr.

La 2 Decembrie, mare magazin coloniale Bacău.

La 9 Decembrie, magazinul de stofe și manufactură.

La 12 Decembrie, mare magazin coloniale Silistra.

La 20 Decembrie, atelierul de croitorie.

In afară de acestea existau înființate mai înainte:

Magazinul de coloniale Gutenberg.

Magazin de coloniale București-Noui.

Debit-librărie- Gutenberg.

Debit-librărie, București-Noui.

Incasările comerțului legionar

Reamintesc că majoritatea întreprinderilor au fost inaugurate în perioada electorală și că nici un val, și nici o preocupare n'a putut stînjeni îndeplinirea pînă la capăt a acestor planuri.

Pentru a vă da seama de valoarea realizărilor noastre, în aceste cîteva luni de ofensivă, vă voiu cita:

Incasările Comerțului legionar adică ale întreprinderilor arătate mai sus, acum sunt de 360.000 PE ZI. Reamintesc că am plecat fără nici un capital.

Un singur restaurant legionar de la 2 Iulie, pînă astăzi 20 Decembrie a făcut încasări în sumă de 4 MILIOANE 840. 000 LEI.

Personalul care lucrează în aceste întreprinderi: bucătari, vînzători, chelneri, femei de serviciu, conducători, legionare și doamne dela bufet: total: 256 DINTRE CARE COPII: 87.

Corectitudinea legionarilor

Dragi camarazi,

In viața aceasta aspră pe care o duceți, muncind din zori și pînă în miezul nopții, unii în căldura dogoritoare a bucătăriilor, alții la servit, alții la spălat, alții la vînzare în magazine, orice serviciu veți avea, chiar și într'un fund de pivniță unde nu vă vede nimeni, să aveți marea bucurie că munca voastră este o luptă eroică pentru biruința legionară, că sunteți în tranșee, la postul vostru, că ceiace faceți acum, această bătălie a Comerțului legionar, este un act istoric în viața Neamului nostru.

De ești profesor sau avocat: află că la nici o bară și de pe nici o catedră nu-ți vei putea servi Neamul ca din acest loc, de unde tu deschizi drumuri și nădejdi de viață nouă, într'o lume în care Românii își pierduseră toate nădejdile lor.

Mă adresez tuturora spunîndu-vă că dacă în multe puncte de vedere mai avem a ne perfecționa, MI-SE UMPLE INIMA DE MINDRIE CIND MĂ GINDESC LA CORECTITUDINEA VOASTRĂ CARE VA FACE EPOCĂ IN ACEASTĂ ȚARĂ, la curățenia sufletelor voastre, la dragostea și devotamentul vostru pentru Legiune și pentru nobila meserie a comerțului creștin.

Vă îmbrățișez pe toți, dragii mei, și țara vă va îmbrățișa cu dragoste ca pe cei mai buni dintre fiii pe care îi are. Voi, deci, care credeți că nu vă vede nimeni, nu uitați că țara voastră vă sărută pe frunte.

O nouă ofensivă

Anunț închiderea primei perioade de luptă legionară în comerț.

Urmează sforțările noastre pentru O CIT MAI BUNĂ ORGANIZARE A TERENULUI CUCERIT.

A doua ofensivă comercială va începe la 1 Martie și va dura 4 luni. In acest interval, batalionul nostru va înainta în orașele Moldovei unde vom demonstra că noi românii, putem să învingem orice pretențiune a comerțului jidănesc.

CORNELIU Z. CODREANU

București, 20 Decembrie 1937

*

S'a întonat îmnul tinerești legionare și Majadahonda, vizitîndu-se apoi atelierele de croitorie.

„BUNA VESTIRE"

Avocații din Buzău înfierează atitudinea d-lui Istrate Micescu

„Subsemnații avocați ai Baroului de Buzău, revoltați pînă în cele mai adînci cute ale sufletului, de atitudinea ofensatoare, anti-românească și anti-creștină, pe care Istrate Micescu, a avut-o față de memoria eroilor naționali Moța-Marin, o înfierează cu cea mai mare indignare.

Cu atît mai mult sufletul ne este plin de indignare, cu cît eroii Moța-Marin au făcut parte din Baroul la a cărui conducere a fost ridicat el, pîngăritorul.

Atitudinea aceasta ne doare fiindcă lovește în ceeace corpul avocaților români creștini a avut mai reprezentativ.

Insemnăm aceasta pentru ca mîine istoria să vestejească numele lui Micescu, trecîndu-l de partea trădătorilor neamului Românesc".

Buzău 18 Decembrie 1937.

Nicolae Păun, Dem. Iliescu, N. N. Manolescu, Ovidiu Ialomițeanu, G. Homoriceanu, Aurel Gheorghe, Al. G. Marinescu, Grigore Stroescu, Al. I. Găzdaru, Virgil Marinescu, Al. Bodeanu, Ene Sava, George Marinescu, Nanciu Dumitru, I. Marinescu-Tani, Gh. N. Mario, Jean Penculescu, Nicolae Bodeanu, Const. Enescu, Petruș Șerdinescu.

Onoranții cititori sunt rugați să ne achite abonamentul sau să ne trimită înapoi, foaia prin poștă.

La moartea profesorului Corneliu Șumuleanu

LEGIONARI,

Anul acesta 1937, care ne-a luat din mijlocul nostru pe Moța și Marin, anul acesta care ne-a luat pe Generalul Cantacuzino, anul acesta care ne-a luat ieri 2 camarazi căzuți în luptă, acum ni l-a luat pe profesorul Corneliu Șumuleanu, unul din marii îndrumători ai naționalismului românesc, care, alături de cele 4 lumini, mari cărturari ai neamului, N. Iorga, Ion Gâvănescul, N. Paulescu și A. C. Cuza, ne-au crescut pe noi tinerii de astăzi, așa cum suntem.

Intreaga noastră generație legionară, care s'a simțit apărată de el pînă în ultimul ceas, se pleacă în fața rămășițelor lui pămîntești pe care le așteaptă de acum pămîntul Patriei și se roagă pentru sufletul lui pe care-l așteaptă Dumnezeu.

CORNELIU Z. CODREANU

ȘEDINȚĂ LEGIONARĂ LA BUZĂU

In această bătălie electorală, organizația legionară de Buzău, a complectat seria întrunirilor din județ, cu o ședință ținută în oraș Joi 16 Decembrie.

Dela Centru a luat parte o echipă motorizată compusă din 13 mașini, cu un efectiv de 50 legionari, sub comanda cam. doctor Rudeanu.

Incă de dimineața au început să vină echipele din județ.

Prima și-a făcut intrarea în oraș, echipa de pe valea Sărățelului de sub conducerea camaradului Diogene Popescu, cu peste 200 legionari în front.

Legionarii din Vadu-Pașii, Scurtești, Săgeata, Gâvănești, Banița au sosit în cîntece, anunțînd pe tot parcursul ședința ce avea să se țină. Au fost prezenți și camarazii din Năeni, Fințești, Pietroasele etc.

La ora 10½ în curtea sediului formîndu-se un patrat, șeful județului Păr. T. Bratu dă raportul camaradului Const. Popescu, inspetcorul comerțului legionar.

De aici se face încolonarea. In frunte merge echipa dela centru, îmbrăcată cu ghebe, sub comanda cam. instructor legionar Grozea. Urmează mașinile și apoi legionarii buzoeni, împărțiți pe plotoane.

Impunător pășesc legionarii din prima echipă. Ei cîntă „Echipa Morții". Le urmează camarazii din urmă cu: „Sfîntă tinerețe legionară".

Pe tot parcursul orășenii ieseau înainte plini de admirație. Deși a fost un noroiu extraordinar, mașiniile deabia puteau fi împinse de legionari, totuși ședința s'a ținut la locul fixat: în partea de nord a oborului.

Toți legionarii așteptau în cîntece deschiderea ședinței, în timp ce cîteva mii de Romîni se alăturaseră pătratului.

Camaradul Grozea deschide ședința, după care Păr. T. Bratu rostește cîteva cuvinte amintind despre importanța bătăliei alegerilor.

Cam. instructor legionar Grozea, din corpul muncitoresc București, vorbește cu mult suflet. Fiecare cuvînt era o părticică din sufletul său. Expune starea de mizerie în care se sbat muncitorii, înșelați de partidele politice, care i-a împins în brațele comunismului, arătînd singura lor salvare: Legiunea.

Se cîntă: „La luptă, muncitori!"

Camaradul Gomcescu, locotenent în rezervă, arată starea actuală din Rusia comunistă, îndemnînd pe toți la luptă împotriva hidrei comuniste.

Cam. doctor Rudeanu explică rostul acordului cu alte grupări politice din opoziție.

La urmă cam. Const. Popescu încheie, lăcînd bilanțul guvernării partidelor politice dela războiu încoace care ne au dus în sapă de lemn și arată că singura salvare nu este decît biruința legionară.

După închiderea ședinței, în aceiaș ordine, străbătînd restul orașului, legionarii s'au strîns la sediu, unde li s'au dat ultimele instrucțiuni în vederea alegerilor.

REZULTATUL ALEGERILOR DE DEPUTAȚI DIN ORAȘUL ȘI JUDEȚUL BUZĂU

Orașul Buzău

SECȚIA Nr. 1
(Palatul Comunal)

Votanți	1153
Anulate	22
Legionarii	242
Guvernul	612
Țărăniștii	206
N. Creștini	25
Georgiștii	10
Iunian	15
Argetoianu	10

SECȚIA Nr. 2
(Școala primară I. C. Brătianu)

Votanți	1081
Anulate	15
Legionarii	217
Guvernul	613
Țărăniștii	172
N. Creștini	26
Georgiștii	5
Iunian	11
Argetoianu	12

SECȚIA Nr. 3
(Școala primară Dim. Sturza)

Votanți	1187
Anulate	18
Legionarii	249
Guvernul	633
Țărăniștii	235
N. Creștini	30
Georgiștii	3
Iunian	3
Argetoianu	4

SECȚIA Nr. 4
(Sc. primară din str. N. Ceaușescu)

Votanți	1183
Anulate	9
Legionarii	254
Guvernul	705
Țărăniștii	182
N. Creștini	18
Georgiștii	10
Iunian	7
Argetoianu	8

SECȚIA Nr. 5
(Școala primară Episcopie)

Legionarii	459
Guvernul	1415
Țărăniștii	343
N. Creștini	228
Georgiștii	38

In județ: (Legionarii)

Mizil (2 secții)	650
Gura Nișcov	112
Beceni	407
Mărgăriți	62
Cislău	139
Patîrlage	410
Mihăilești	342
Merei	131
Zilișteanca	233
Pîrscov	193
Șarlunga	461
Pogoane	332
Bălănești	313

Redacția și Administrația: Str. Carol Nr. 58 Buzău — Tipografia și Legătoria de Cărți Frații Dumitrescu Str. Emil Teodoru 2, Buzău